

Jak jsem pracoval v Okresním archivu Domažlice se sídlem v Horšovském Týně /2. pokračování/

Hodinu před půlnocí na 21. srpna 1968 sovětská armáda zákeřně přepadla Československo a do rána obsadila celé jeho území. Byla to nepochopitelná zrada našeho nejlepšího „spojence“ – Sovětského svazu. Generální tajemník Komunistické strany Sovětského svazu Leonid Iljič Brežněv obvinil československé komunisty z kontrarevoluce a zdůvodnil invazi do ČSSR „ochranou“ socialismu. Vpádu do ČSSR se zúčastnily i malé jednotky polské, maďarské, bulharské a východoněmecké armády. Vojenské operace se zúčastnilo 600 000 vojáků a proběhla téměř hladce, bez odporu, ale se spontánním nesouhlasem lidu. Politicky skončila celá akce pro okupanty velkou blamáží. V době začátku invaze zasedalo předsednictvo ÚV KSČ a přijalo prohlášení, že k okupaci došlo „bez vědomí prezidenta republiky, předsedy Národního shromáždění, předsedy vlády i prvního tajemníka ÚV KSČ a těchto orgánů“. Prohlášení pokračovalo: „Předsednictvo ÚV KSČ považuje tento akt za odporující nejen všem zásadám vztahů mezi socialistickými státy, ale za popření základních norem mezinárodního práva. Všichni vedoucí funkcionáři státu, KSČ i Národní fronty zůstávají ve svých funkcích, do nichž byli jako představitelé lidu a členů svých organizačních zvláště podle zákonů a jiných norem platných v Československé socialistické republice“.

Prohlášení bylo přijato jednomyslně až na odstavec odsuzující porušení mezinárodního práva, pro který Kolder, Bilák, Švestka a Rigo nehlasovali. Okupaci odsoudilo i Národní shromáždění a vláda. Prohlášení předsednictva ÚV KSČ převzal a ihned vysílal Československý rozhlas a to i přes zákaz ministra spojů Karla Hoffmanna, který zradil svou vlast a vstoupil do služeb sovětských okupantů. Krátce nato došlo „k otevřenému útoku na sekretariát ÚV KSČ“, kde byli vojáci invazních jednotek a domácími přísluhošči zatčeni „jménem dělnicko-rolnické vlády Aloise Indry“ Dubček, Černík, Smrkovský, Kriegel, Špaček a Šimon a odvlečeni do Moskvy. Když sovětské okupanty obsadili rozhlas, který hájil svými těly početný, ale neozbrojený zástup pražanů, vysílala po sedm dní náhradní síť vysílaček. Lidový nesouhlas s okupací rychle rostl v celé zemi. Docházelo i ke krvavým incidentům, když demonstrující davové žádaly bezpodmínečný odchod okupačních vojsk. Sovětští vojáci znervozněli, stříleli do lidí a zabili desítky vlastenců. Lidé využívali svých znalostí ruštiny a při každé příležitosti vysvětlovali vojákům, jaká je skutečná situace v naší zemi, což v nich vyvolávalo pocit nejistoty a u mnohých i vědomí nespravedlnosti.

V moskevské Pravdě vyšel článek,

představitel Československé socialistické republiky požádali Sovětský svaz a další společníci státy, aby poskytly neodkladně bratrskému československému lidu pomoc, včetně pomoci ozbrojenými silami“. Bezuzdné lhaní Pravdy pokračovalo: „V Československu došlo k masovému útoku na socialismus a při tomto útoku hrají aktivní úlohu kontrarevoluční síly. Při uskutečňování tohoto útoku se objektivně spojily vnější imperialistické síly, síly kontrarevoluce a pravcové revizionistické živly uvnitř KSČ a vytvořily si cíl změnit politickou podstatu ČSSR a převést ji ze socialistické platformy po kolejkách sociální demokracie k buržoazní republice“.

Sovětská strana nezveřejnila jména těch „stranických a státních činitelů“, kteří podle moskevské Pravdy požádali o „neodkladnou pomoc ozbrojenými silami“. Většina našich státních a stranických představitelů se chovala statečně. Prezident Ludvík Svoboda nejmenoval novou vládu a odmítl podepsat jakoukoliv listinu bez souhlasu dosavadních stranických a státních činitelů. A po něm odmítali svůj souhlas a podpisy i další. Národní shromáždění odmítlo nejen důvody, ale i samotný fakt invaze legalizovat. Podobně postupovala i vláda. Tyto orgány zbavily funkce plukovníka policie Viliama Šalgoviče, který velel proinvazním skupinám ministerstva vnitra a prohlásily jeho rozkazy za nelegální.

Pokračování přišť

Stanislav Gryc

Z pedagogických zkušeností pěti učitelských generací...(XXIII. část)

Chtěl jsem trochu podrobněji (konečně) psát o nesmírně složité záležitosti písemného testování žáků a studentů, na místě klasického ústního rozhovoru (kolokvia) mezi zkoušejícím a zkoušeným. Testování ovšem není žádná „nová zázračná“ myšlenka! Hodně kriticky a s četnými vlastními zápomými zkušenostmi o něm mluvil už můj otec, který pedagogiku studoval před 90 lety! Právě tak také v naší studijní době se testů občasně používalo, ovšem jen jako doplňku průběžného zkoušení ústního!

Žák, či student zkoušený testem, má obvykle pouze dvě, někdy čtyři možnosti, které jsou zpravidla sestaveny v rovině rozhodování ano – ne. V mnohých – složitějších – testech se nabízí několik možností, z nichž, (podle sestavovatelů testu), jen jedna je ta správná. Známe ovšem takové (psychologické) testy – vyložené „chytáky“ - , kde bych pro přesnost, věrohodnost a úplnou spravedlivost musel vyznačit případně hned tři nebo všechny čtyři „správné odpovědi“! Jako například v otázce: „Kdybych byl malířem – portrétistou, maloval bych nejraději: a) mladé hochy b) mladé dívky c) sportovce, koupající se v přírodním bazénu d) staré moudré lidi „atd.“.

S podobnými testy jsme častěji pracovali na pedagogické fakultě, takže jsem tuto skutečnost ihned hlásil „vědeckému“ psychologovi, když jsem byl sám testován, většinou pro zdravotnické nebo soudní účely. Když jsem pak takové a další „průhledné“ dotazy zásadně „přeskakoval“ a nevyplňoval, zcela jsem pak „propadl“ jako „pacient s velice nízkým IQ“, nebo „občan zcela neschopný podávat jakékoli svědectví“ atd. Nejsou ovšem řídké ani testy, v nichž se „zjišťuje“ obecné vzdělání a společenskovo-vědní orientace, když to trochu přezenu asi takto: Mistr Jan Hus byl: a) středověký umělecký hodinář, který vyráběl hlavně orloje b) autor krásných gotických obrazů madon c) český nábožensko-sociální reformátor d) vynikající jezdec na koni a skvělý krotitel atd. ...

Zvláštní náhodou se mi nedávno dostaly do rukou podivuhodné testy právě proběhlých „zlehčených zkoušeních maturit“ – a pouhým nahlédnutím jsem se už ani nedivil, že dopadly tak žalostně! Od brzkého dětství jsem se věnoval jazykovědě (a hudbě), což pak byl také můj obor na pedagogické fakultě – a s některými otázkami z jazyků bych si též vůbec nevěděl rady – přibližně z těchto důvodů, jako jsem se snažil nastínit v první polovině tohoto článku. Tím nechci vůbec hájit „úroveň“ dnešních maturantů.

Nemalým „úskalím“ jakéhokoliv písemného testu je „nezběhlost“ a zejména dnes pochopitelná obtížnost pracovat jakýmkoli písemným způsobem – bez možnosti využít připravené klávesnice počítače! Známe celou řadu maturantů (ovšemže ne „státních“), kteří upadnou do nepředstavitelných problémů, mají-li napsat rukou svůj stručný životopis, žádost o přijetí na školu, jednoduché podání k soudu... Dnes se většinou maturanti – jako zcela neučení lidé – se vším obracejí na nelacinou advokacii...

(Pokračování)

Mgr. Jan Prokop Holý, Hostouň

SBOR DOBROVOLNÝCH HASIČŮ HORŠOVSKÝ TÝN

Vzpomínkový memoriál v požárním útoku

V neděli 26. září 2010 proběhl na travnatém hřišti 1. FC Horšovský Týn v Plzeňské ulici 10. ročník vzpomínkového memoriálu v požárním útoku. 14 soutěžních družstev, které se na letošní ročník dostavily, muselo absolvovat dva požární útoky a do celkového pořadí se započítával součet obou dosažených časů. Požární útok se prováděl na dvě hadice B a na nástřikové terče, které museli soutěžící naplnit 7 litry vody. V mužské kategorii si pohár za první místo a sud piva odvezli hasiči z SDH Krchleby za dva téměř bezchybné výkony a v kategorii ženských družstev zvítězilo družstvo hasiček z SDH Srbsice.